

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. XII. Camillus diuinâ gratiâ duas magnas eluctatus difficultates fit
Sacerdos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

46 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
las Societatis IESV adire, & infimam Gram-
maticæ classẽ cum pueris frequentare.
Aded post Dei amorem cum alia omnia,
tum etiam pudorem & quamcumque eru-
bescentiam ponebat. Res porrò erat non
mediocri admiratione digna, videre quanta
cum humilitate & patientia in ea classe se ge-
reret: vbi sanè aliter fieri non poterat, quin
maxima perfunderetur verecundia, cum se
tam grandi natu & tanta corporis procerita-
te, in medio tot pusillorum puerorum ver-
sari conspiceret. Postremò, tantum diuina
opitulante gratia allaborauit, & tales in stu-
diis progressus fecit, vt eorumdem Patrum
Societatis IESV iudicio, (qui illum valdè dili-
gebant, & quem domus S. Iacobi Præfectum
sciebant) idoneus ad Sacerdotium euaserit.

CAPVT XII.

*Camillus diuina gratia duas magnas elu-
Etatus difficultates fit Sacerdos.*

QVamprimùm Camillus se ad susci-
piendos Ordines idoneum sensit, & Ro-
manum examen P. Stephani Tuccij subiit,
confestim de iis breuì capeendis cogitauit.
Sed mox duæ occurrerunt grauissimæ diffi-
cultates: quarum prior fuit, quòd cum qua-
dam

dam Dominica manè cum P. Francisco Propheta in S. Ioannis Lateranensis, ad capiendam primam tonsuram abiisset, D. Iacobus Butius Secretarius, dimissoriis accuratius examinatis, repererit aliquas clausulas necessarias desiderari. Quod ex eorum acciderat ignorantia, qui litteras expediuerant, atque ad Camillum è patria miserant. vnde coactus fuit illo die, absque vlla ordinatione, domum reuerti. Quæ res valdè illum malè habuit, considerantem quàm id longum foret negotium, hominem aliquem in patriam vsque mitti, qui ea quæ in litteris desiderabantur, ibi supplenda procuraret. Verùm in hac versanti anxietate, & à S. Ioannis Æde sacra cum variarum cogitationum æstu domum repetenti, antequam ad Amphitheatrum Coliseum peruenisset, diuinæ benignitati (quæ suorum seruorum lacrymas citiùs ferè, quàm ab oculis deciderint, amat abstergere) miseranter placuit, nonnihil offerre consolationis; nempe tantam eius cordi, tamque certam confidentiam ex illis difficultatum spinis confestim emergendi immisit, vt mox de illa conferendi cum P. Francisco Propheta studio vehementi arderet, diceretque illi: *Pater mi, ego iam nihil planè mæroris in animo residere ex eâ re sentio: quandoquidem diuina bonitas certiore me facere*

VII

178

facere dignata sit, non transiturum hodiernum diem, quin hac ipsa cura, qua me coquit, prorsus liberer. Atque ita planè euenit. nam reuersus in S. Iacobi domum, & flexis coram altari Crucifixi (qui in medio erat Nosocomio) humi genibus, ad dicendum semel *Pater noster* & *Aue Maria* (quemadmodum facere solitus erat, cùm vel foràs prodiret, vel domum rediret) ecce intrantem videt certum hominem ex vrbe Teatea, qui & patrem eius & omnes consanguineos norat. Is paullò antè negotiorum causa ingressus Romam, ipso die ad visendas vrbs antiquitates se conferebat, ignarusque ibi esse Camillum, casu quodam, aut (vt meliùs dicam) diuino consilio illuc intrauerat. Camillus igitur visus sibi illum recognoscere, totus admiratione plenus se fert ipsi obuium: cumque se esse populares, post tantum temporis interualum quo inuicem non viderant, recognouissent; ad extremum exponit Camillus, quam pateretur circa missum è patria testimonium difficultatem. Qui mox respondit, non modò se ipsi testimonium dare posse, sed etiam alium ipsorum popularem Romæ nunc esse, & quidem Sacerdotem, à quo illud testimonium obtinere posset. Tum verò lætitia exultare & gaudio triumphare Camillus, atque illo Sacerdote inuento, ipsi tres simul vespera

eiuf

eiufdem diei Iacobum Butium adierunt, vt quod deerat dimifforiis, coràm ipfi fupplerēt. Ea res feliciter ceflit. vnde fecunda Februarij anni M. D. LXXXIII. die fanctiffimæ Purificationis MARIÆ Virginis, die ipfi candida & beata, primam accepit tonfuram: deinde minores Ordines in tribus Dominicis confequentibus, vſque ad diem feſtum S. Matthiæ Apoſtoli: quos omnes accepit in templo S. Silueſtri in Monte Quirinali, in Patrum Teatinorum Sacratio, a Thoma Cloduello Eccleſiæ Aſſaſenſis Anglicanæ Epiſcopo, eodemque Cardinalis Sauelli Suffraganeo, ac tunc etiam Gregorij XIII. Pontificis vices gerente. Cùm autē iam nihil ſuperſeſſe videretur niſi vt ad ſacros conſcenderet Ordines, ſubitò longè maiori ſe implicatum difficultate deprehendit, quàm in priori fuerat: nimirum, quòd neque patrimonium, neque titulus, neque vllum beneficium ad illos Ordines ſacros ſuſcipiendos neceſſarium ſibi ſuppeteret. Tametſi enim eius pater dominus Ioannes, olim in militia Centurio, è fortunis bello acquiſitis ſatis locuples fuiſſet, & copioſus, nihilominùs (quemadmodum illis ferè omnibus accidit, qui in ſanctæ vrbis Romæ depopulatione fuiſſent, è quibus & ipſe Ioannes fuerat) iuſto Dei iudicio, nihil ferè aliud moriens filio ſuo reliquerat, quàm en-

D ſem

50 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
sem & pugionem. Hæc tota Camilli erat
paterna hereditas. Consilij ergo tali in re ac
tempore dubius, postquam alia multa ali-
quot mensibus frustra tentasset, tandem vi-
sum est summo rerum omnium Domino,
citra vllam ipsius industriam & laborem, ne-
cessaria omnia prouidere. Quodam enim
vespere in atrio domus S. Iacobi cùm esse
(id mense Decembri, anno M. D. LXXXIII
contigit) eum conuenit Firmus Caluus Ro-
manus, vir summa fide & probitate, quicum
haud sanè magna intercedebat Camillo ne-
cessitudo, sed tantùm propter fratrem eius
Ioannem Antonium Caluum, amicum
suum, ipsius nonnullam habebat notitiam.
Inter colloquendum verò cùm sermonem
induxisset Camillus de suo Sacerdotij ineun-
di desiderio, simulque de impedimento,
quod defectu patrimonij non mediocriter
eum torquebat: adeoque de suis cogitatio-
nibus, super instituenda Congregatione in
pauperum subsidium cùm nonnihil indicat-
set; tum Firmus his intellectis & animo eius
perspecto, nihil in præsentem respondit aliud
nisi suadere se, vt spem in Deo collocaret,
qui seruis suis, cùm res exigit, deesse non so-
let: nec plus moratus, dicta salute, discessit.
Domi autem Camilli desiderium attentius
considerans, & fructus qui ex eiusmodi Con-
grega-

gregatione colligi possent, mente idemdem retractans, demum diuina inspiratione instigatus, statuit ei patrimonium elargiri. Reuersus igitur postero die ad Nosocomium, Camillo nihil iam minus quàm de illa re cogitanti, quingentos se daturum aureos pollicetur, ad conficiendum censum annum triginta aureorum. Qua pollicitatione stupefactus Camillus, & rem tantam è cælo esse minimè dubitans, hærebat, quibus verbis diuinæ Maiestati, & huic eximio eius seruo gratias ageret. Multò tamen magis hæsit mente attonitus, cum conuento Iacobo Butio Notario Vicarij, vt de hoc promisso illum condocefaceret, responsum ab eo accepit, quingentos aureos non sufficere: sed procurandos ab eodem & alios centum, ad constituendum patrimonium triginta sex aureorum annui census. Camillus igitur ei obtemperans ad Firmum redit, refertque quid Notarius dixerit. Nec mora: addit Firmus & alios centum aureos, assignans illi censum annum triginta sex aureorum, quoad viueret: quemadmodum liquet ex actis Euangelistæ Ciccarelli, decima sexta Ianuarij, M. D. LXXXIV. Ita denique in templo sancti Ioannis Lateranensis ab eodem supra nominato Episcopo ordinatus est, sumpto Subdiaconatu in Quatuor Téporibus post Cineralia,

D 2

VIII

174

lia, Diaconatu ante Dominicam *Sirientis*,
 Sacerdotio ad Pentecosten: denique primitias
 celebravit decimâ Iunij eiusdem an-
 ni M. D. LXXXIV. die Dominica, in parvula
 ædicula S. Iacobi Incurabilem, ad altare
 beatissimæ Virginis: vbi tam socij eius, quàm
 alij probi homines non mediocrem pietatis
 gustum senserunt: quorum plerique in eo-
 dem Sacrificio sanctissimum Domini cor-
 pus ex eiusdem manu sumpserunt; ac nomi-
 natim Firmus Caluus, singularis eius bene-
 factor, qui ipso primitiarum die eidem Ca-
 millo donauit vnum calicem, vnum Missa-
 le, tres coloris diuersi planetas, cum omni re-
 liqua ad sancti Sacrificij celebrationem ne-
 cessaria supellectile. Vnde fundata post-
 modum Religione, tanti memor beneficij
 Camillus, modis omnibus laborauit, vt eun-
 dem Firmum semper deinceps domi habe-
 ret contubernalem: cui & tria cubicula assi-
 gnauit, & peculiarem illius curam haberi vo-
 luit: ac de omnibus tam ipsi quàm famulo,
 qui ipsum exuebat induebatque, affatim pro-
 uideri. Ipse autem Firmus vicissim, præter-
 quam quòd moriens hanc Religionem bo-
 norum suorum heredem instituit, etiam lar-
 gas, quoad vixit, eleëmofynas dedit: specia-
 tim autem templo nostro sanctæ Magdale-
 næ multa ex argento insigniter fabrefacta
 (quæ

(quæ pretium excedant duorum millium & quingentorum aureorum) liberaliter obtulit: nempe quatuor paria candelabrorum, crucem, thuribulum, calicem cum patena, sacram pyxidem, sphæram ad 40. horarum preces coram sanctissimo Sacramento, cui semper fuit addictissimus. Excessit post hæc ad meliorem vitam, anno salutis millesimo sexcentesimo duodecimo, cum ætatis octogesium quartum attingisset, sepultusq; est in templo nostro sanctæ Magdalenæ, Romæ.

CAPVT XIII.

Camillus Nosocomio excedit, & in templo diuæ Virginis ad Miracula principum dat suæ Congregationi.

PAUCIS diebus, quàm Camillus primùm Sacris operatus esset, Nosocomij Præsides (quibus pergratum fuit Præfectum domus ordinatum esse Sacerdotem) ipsum ad præteritos eius labores aliquatenus remunerandos, exigui facelli, quod Domina Miraculorum vulgò appellatur, & vicinum est portæ Flumentanæ, Sacellanum cõstituerunt. Quo in loco arbitratus Camillus liberè se posse initium Congregationi dare, nihil iam aliud restare existimabat, quàm vt officio Præfecti
 D 3 domus